

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma:	Kfv.I. 35.055/2026/3.
A tanács tagjai:	Dr. Kalas Tibor a tanács elnöke; Dr. Heinemann Csilla előadó bíró; Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró; Dr. Kiss Árpád Lajos bíró; Dr. Tóth Kincső bíró
A felperes:	Felperes1 Cím2
A felperes képviselője:	Dr. Kincses István Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Kincses István ügyvéd) Cím3
Az alperes:	Alperes1 Cím5
Az alperes képviselője:	Dr. Regele Norbert kamarai jogtanácsos Cím5
A per tárgya: felülvizsgálata	adóhatósági határozat bírósági
A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:	felperes 16. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Fővárosi Törvényszék
104.K.702.103/2025/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes eszközbeszerzési hitelből 2020. évben Kínában gyártott flakonfűvó gépeket és tartozékait vásárolta meg egy gazdasági társaságtól (a továbbiakban: beszállító). A gépek bruttó vételára 205.623.590 Ft volt, kölcsön összeg 145.717.506 Ft, a felperes által biztosítandó önerő 16.190.834 Ft volt. A gépek beszerzése ténylegesen megtörtént. A kölcsönt két részletben folyósította a bank, mindkét esetben közvetlenül a beszállító bankszámlájára. A felperes az önerő fedezetét M. Kft. által a felperestől 2019. december és 2020. január hónapokban befogadott számlák alapján teljesített átutalásokkal biztosította. Az átutalt összeg a felperes kapcsolt vállalkozása, G. Kft. által szintén a banktól felvett eszközbeszerzési hitelből származott. A G. Kft. egy banktól kapott kölcsönének 50%-a 2019. december 23-án közvetlenül a beszállító bankszámlájára érkezett, a beszállító 2020. január 02-án 55.562.319 Ft-ot utalt át M.Kft.-nek, amely azt még aznap átutalta a felperesnek, és a felperes pedig az átutalt összegből szintén aznap utalta át a beszállítónak az összegével egyező számla ellenértékét, valamint a gépbeszerzés első részletének áfa összegét. A beszállító 2020. február 05-én, február 14-én, március 20-án különböző jogcímenek utalt összegeket a felperesnek, aki 2020. március 23-án 19.671.863 Ft-ot utalt vissza a beszállítónak, az átutalás közleménye szerint a második részletet tartalmazó számla áfa tartalmának kiegyenlítésére, mivel azonban a számla érvénytelenítésre került, ténylegesen egy másik sorszámu számla áfa tartalmának kiegyenlítésére utalta.

[2] Az adóhatóság a felperesnél 2020. január hónapra vonatkozóan áfa adónemben adóellenőrzést folytatott, mely alapján a 6454000484 számú határozatával a beszállítótól befogadott 2020. január 02-i számlák alapján a felperes adólevonási jogát elutasította. Az adóhatóság megállapította, hogy a felperes és az M.Kft., valamint az M.Kft. és a beszállító között a gépbeszerzéséhez nem kapcsolódóan 2019. december és 2020. január hónapokban

számlázott gazdasági események a felperes és a beszállító által is elismerten nem valósultak meg, a számlakibocsátás célja a felperes részére a gép beszerzéséhez szükséges önerő fedezetének megteremtése volt. A felperes és a beszállító képviselőinek nyilatkozatai alapján az M.Kft.-t érintően ténylegesen teljesítés nem történt, sem a beszerzési, sem az értékesítések vonatkozásában, az M.Kft. által kiállított számlákat csak a beszállító és a G.Kft. közötti, valamint a beszállító és a felperes közötti átutalások jogcímének megteremtésére használták fel.

[3] A felperesnél az adóhatóság 2020. május hónapra is végzett adóellenőrzést, melynek eredményeként a 1680617434 számú határozatával a felperes terhére 19.672.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 13.228.000 Ft adóhiánynak, 6.444.000 Ft jogosulatlan visszaigénylésnek minősült, és 39.344.000 Ft adóbírságot szabott ki.

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 1741095333 számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta. A 2020. január hónapra is lefolytatott ellenőrzés adatainak felhasználásával, továbbá a többi érintett társaságnál végzett ellenőrzések során feltárt tények alapján egy négy szereplős, különféle gépek adásvételével összefüggésben kialakított számlázási láncolatot tárt fel. Álláspontja szerint a társaságok tudatosan, egymással összehangoltan végezték a számlázási és átutalási tevékenységüket annak érdekében, hogy a felperes és kapcsolt vállalkozása, a G.Kft. számlakibocsátója, a beszállító a vizsgált ügyletekből adódó jelentős összegű adófizetési kötelezettségét elkerülje, ezzel megteremtve azt, hogy a felperes és a G.Kft. által levonásba helyezett, illetve jelentős részben visszaigényelt áfa ne kerüljön teljeskörűen megfizetésre a költségvetés felé. Az adóhatóság a gépbeszerzések megvalósulását nem vitatta, de azt rögzítette, hogy azok üzembehelyezésére nem került sor és az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) által a C-255/02. számú Halifax ügyben hozott ítéletben kimunkált teszt alkalmazásával megállapította, hogy a felperes aktív részvételével olyan – a rendeltetésszerű joggyakorlás alapelvei követelményébe ütköző – számlázási láncolat került kialakításra, amelynek elsődleges célja a felperes részére az adólevonási jog megteremtése volt. Az adóelőny azáltal keletkezett, hogy a beszállító a számla alapján az áthárított adót nem fizette be a költségvetésbe, miközben a felperes a számla alapján adólevonási jogot gyakorolt. Határozatát az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. §-a, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 120. § a) pontja, 127. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15. § (3) bekezdése, 165. § (1), (2) bekezdése, és 166. § (1), (2) bekezdésére alapította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Előadta, hogy partnereivel a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényben (a továbbiakban: Ptk.) megfogalmazott szerződési szabadság alapján jogszerű szerződést kötött, amely adójogi következményeként jogosult a teljesítéshez kapcsolódó áfa elszámolására. Álláspontja szerint az alperes a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Vitatta az alperes adócsaló hálózatra vonatkozó

megállapítását. Az alperes nem bizonyított olyan objektív körülményt, melyből megállapítható lenne az adócsalás ténye és az, hogy adócsalásban vett részt. Kifogásolta, hogy az alperes határozata az adóelőny matematikai levezetését sem tartalmazta.

[6] Állította, hogy a beszállító felé az áfát megfizette, és a megfizetett áfát igényelte vissza, így nála adóelőny nem keletkezett. Hivatkozott az EUB C-80/11. és C-142/11. számú Mahagében és Dávid egyesített ügyben hozott ítéletében kimunkált, az adólevonási jog gyakorlásával kapcsolatos tételekre. A C-251/16. számú ügyben előterjesztett főtanácsnoki indítvány több pontját idézve előadta, hogy az ügyletnek nem adóelkerülési, hanem valós gazdasági célja volt, amit az alperes is elismert, hiszen megállapította a gépek beszerzését.

[7] Az alperes védiratában a határozatában foglaltakat fenntartva kérte a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, melynek során figyelemmel volt az EUB és a Kúria joggyakorlatára is.

Az elsőfokú bíróság megelőző eljárásban hozott döntése és a Kúria új eljárást elrendelő végzése

[8] Az elsőfokú bíróság a 104.K.701.222/2024/23. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. A felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján eljárta Kúria a Kfv.I.35.051/2025/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Kiemelte, hogy az alperes határozatát az Art. 1. §-ra a rendeltetésellenes joggyakorlásra alapította, mert álláspontja szerint olyan gazdasági esemény került megvalósításra, amelynek elsődleges célja a felperes részére az adólevonási jog lehetőségének megteremtése volt, és ezzel összefüggésben a felperes adólevonási jogát megalapozó tényállás jogi minősítését a KMK vélemény 3. esetkörével azonosította. Ebben az esetben pedig alkalmazandó az EUB által a Halifax ügyben kidolgozott teszt. Az elsőfokú bíróság azonban az adólevonási jog megtagadásának jogszerűségi felülvizsgálatát nem a Halifax teszt alapján végezte el, ennek hiánya miatt az elsőfokú bíróság döntése hiányos, érdemben nem felülvizsgálható.

[9] Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak alkalmaznia kell az Art. rendeltetésszerű

joggyakorlás követelményére vonatkozó 1. §-t, a Halifax tesztet, a láncolatos ügyletekre vonatkozó szabályokat, a bizonyítékokat ehhez képest kell rendszerbe foglalnia és amennyiben megállapítja a rendeltetésellenes joggyakorlást, el kell végeznie a tudta/tudhatta formula tesztjét felperesre nézve.

A felek új eljárásban tett nyilatkozatai

[10] A felperes álláspontja szerint a Halifax ügyben felállított vizsgálati rendszer egyetlen eleme sem jelent meg az alperes vizsgálati szempontjai között, emellett az alperes valótlannal állapította meg, hogy a beszerzett gépekkel bevételszerző tevékenységet nem végez. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a gépeket ingyenesen egy Zrt. használatába adta, amely a gépekkel termelést végez és időközben több millió Ft-os árbevételt produkált.

[11] Az alperes nyilatkozata szerint a Halifax teszt szerinti vizsgálatot elvégezte és erről határozatában számot adott. Valótlannal a felperesnek a gépekkel bevételszerző tevékenységet végző előadása, amit közzétett beszámolóit is alátámasztanak.

A bíróság új eljárásban hozott döntése

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

[13] Rögzítette, hogy az Art. és az Áfa tv. rendelkezései alapján figyelemmel az EUB és a Kúria joggyakorlatára is, az alperes vizsgálta, hogy a beszállítótól befogadott számla alapján a felperes jogszerűen gyakorolta-e az adólevonási jogát. Az adólevonási jog megtagadásának ténybeli alapja az volt, hogy a számlák szerinti gazdasági események a felek között megvalósultak, de a felperes aktív részvétele olyan – az Art. 1. §-ban szabályozott rendeltetészerű joggyakorlás alapelvei követelményébe ütköző – számlázási láncolat került kialakításra, amelynek elsődleges célja a felperes részére az adólevonási jog lehetőségének megteremtése volt. Az alperes a megvalósult tényállást az 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény 3. pontja szerinti esetkörbe sorolta azzal, hogy a felperes a mesterségesen kialakított ügyletek aktív résztvevője volt. Kiemelte, hogy az EUB gyakorlatában az adócsalás, az adóelkerülés és az esetleges visszaélések elleni küzdelem az elismert és támogatott célok közé tartozik, a jogalanyok nem hivatkozhatnak csalárd módon, vagy visszaélészerűen uniós jogi normákra. Idézte a Halifax ügyben hozott döntés főbb megállapításait, illetve a felperes keresetlevelében hivatkozott döntések főbb megállapításait. A Halifax teszt alapján elemezte a felperesi beszerzéseket, illetve utalt a Kúria olyan döntéseire, amelyben a rendeltetésellenes, visszaélészerű joggyakorlás és annak adójogi minősítésével foglalkozott.

[14] Megállapította, hogy a felperesi állítással ellentétben a Halifax teszt szerinti vizsgálatot az adóhatóság az elsőfokú határozat 21-23. oldalán, míg az alperesi határozat 24-26. oldalán részletesen rögzítette és elvégezte. Az alperes a teljes számlázási láncolatot, annak működését és az abban résztvevő társaságok szerepét feltárta. Ennek során a számlázási lánc tagjai közötti ügyleteket nem csupán egyenként, hanem összességükben, a gazdasági kapcsolatok láncolatában a többi ügylettel egységesen vizsgálta. Az alperes nem vitatta, hogy a felek a gép beszerzésére érvényes szerződést kötöttek, és azt sem, hogy a beszállító által számlázott ügyletek formálisan megvalósultak, azonban rögzítette, hogy a gépek üzembehelyezésére nem került sor, amelyet a felek nyilatkozata is megerősített. Nem fogadta el a felperesnek a Zrt. használatba adására vonatkozó nyilatkozatát, mert ezt a Kp. 78. § (4)

bekezdésébe ütköző módon terjesztette elő a felperes, hiszen erre a tényre és körülményre a felperes a megelőző eljárásban nem hivatkozott.

[15] Hangsúlyozta, hogy a gépbeszerzési ügylet mesterséges, elsődlegesen adókijátszásra irányuló jellegét bizonyították a feltárt számlázási láncolat tagjai közötti összehangolt, szervezett számlázások és pénzáttulások, az áfafizetési kötelezettség elmulasztása, valamint a személyes összefonódások is. Az alperes helytállóan járt el, amikor nem kizárólag a felperes és a beszállító közti, a vizsgált időszakban számlázott ügyletet elemezte, hanem a vizsgált időszakon kívül eső számlázásokat is, így a G.Kft. és M.Kft.-t is bevonta és egy négy szereplős hálózatot tárt fel. Rámutatott arra, hogy az alperes a számla szerinti gazdasági eseményen kívüli számlázásokat és pénzmozgásokat a gazdasági esemény mesterséges jellegének bizonyítása körében értékelte. Az alperes bizonyította, hogy a feltárt számlázási láncolat tagjai szervezeten, összehangoltan végezték a számlázásokat, és az azokhoz kapcsolódó pénzügyi tranzakciókat. Részletesen bemutatta ítéletében, hogy ezek a tranzakciók hogyan és miként zajlottak a felek között.

[16] Azt is megalapozatlanul állította a felperes, hogy az alperes nem bizonyította az adóelőnyt. Ezzel szemben az alperes határozata 25. oldalán és az elsőfokú határozat 22. oldalán egyértelműen rögzítette, hogy a felperesnél és a beszállítónál is keletkezett adóelőny: a beszállítónál azáltal, hogy a kiállított számlában felszámított áfát a költségvetésbe nem fizette meg, míg a felperesnél azáltal, hogy a költségvetésbe be nem fizetett áfát levonásba helyezte, csaknem teljes összegben visszaigényelte. Rámutatott továbbá arra, hogy amennyiben a felperes Kínából maga szerezte volna be a gépeket, akkor a beszerzés után belföldi levonható adót nem szerepeltethetett volna bevallásában. A számlázási láncolat tagjai közötti összehangolt, szervezett számlázások és pénzáttulások, valamint a személyi összefonódások alapján megállapítható volt, hogy a résztvevő társaságok, így a felperes is egymás tevékenységéről tudva, közösen együttműködve teremtették meg mesterséges módon az adóelőny megszerzéséhez szükséges feltételeket, vagyis tevőleges magatartásukkal tudatosan járultak hozzá a mesterséges ügyletek kialakításához az adóelőny megszerzése érdekében. Emellett a felperes a számlázási láncolat haszonhúzója is volt, a felperes aktív részvételével valósult meg az adókijátszás, így azt a tudata nyilvánvalóan átfogta.

[17] Nem fogadta el a felperesnek a végrehajtási igényperre történő hivatkozását, annak a pernek a tárgya kizárólag annak megállapítása volt, hogy a beszállító adótartozásának végrehajtása céljából lefoglalt egyik flakonfűvő gép a beszállító, vagy felperes tulajdonát képezte, más tény fennállásának megállapítására nem terjedt ki.

[18] Mindezen tények, körülmények alapján az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének eleget tett, határozata megfelelt az EUB és a Kúria vonatkozó joggyakorlatának, az alperes a Halifax teszt alkalmazásával bizonyította, hogy a számla szerinti ügylet mesterséges, elsődlegesen adókijátszásra irányuló ügylet volt, ezáltal a rendeltetés ellenes joggyakorlást megvalósította, melyre tekintettel jogszerűen utasította el a számla alapján a felperes levonási jogát.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[19] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését, másodlagosan hatályon kívül helyezését, és az eljáró szervek új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérte az alperes perköltségben való marasztalása mellett.

[20] A felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab), ad) és b) pontjaira alapozta. A joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása álláspontja szerint abban szükséges, hogy meg kell határozni az adóelőny fogalmát, így állást kell foglalni abban, hogy lehet-e nullás, vagy negatív előjelű ügyleti adóegyenleget adóelőnynek minősíteni, az adóelőny vizsgálata milyen személyi körre terjedhet ki. Szerinte a jogerős ítéletben megnyilvánuló szemlélet ellehetetleníti minden adózói jogot, mivel ilyen jogértelmezés mellett, bárkiből, bármikor adócsalót lehet kreálni, ami csak azt bizonyítaná, hogy rendszerhiba áll fenn, mert a hatóság jogai nem lehetnek korlátlanok egy jogállamban.

[21] Állította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a korábbi kúriai végzésben foglaltaknak, ezért felülvizsgálati kérelme befogadásának indokai azonosak a korábbi felülvizsgálati eljárásban előterjesztett érvekkel. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási indokot pedig felülvizsgálati kérelmének érdemi részében, annak 13. oldalán adta elő, hivatkozva arra, hogy az általa indítványozott bizonyítási eljárás lefolytatásának hiánya sérti a Kp. 78. § (1) és a Pp. 284. § rendelkezéseit.

[22] Összességében a felperes felülvizsgálati kérelmében a befogadásra vonatkozó indokait nem különítette el a felülvizsgálat érdemi részeitől, azokat az érdemi jogszabálysértéssel együtt indokolva adta elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A felülvizsgálati kérelem befogadására – az alábbiakra tekintettel – nincs törvényes lehetőség.

[24] A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata,

- aa) a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
 - ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
 - ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,
 - ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve
- b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt.

[25] A Kp. 117. § (4) bekezdésének a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos rendelkezése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt - a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével - részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A Kp. 117. § (4) bekezdése valamennyi, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt befogadhatósági okhoz indokolási kötelezettséget ír elő, részletesen indokolni azonban csak a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontjához kapcsolódó befogadási kérelmet kell. A befogadhatósági ok jogalkotó által megkívánt indokolási kötelezettsége a befogadhatóság kérdésében való döntést segíti elő, a jogalkotó ezáltal lehetőséget ad a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára, hogy kifejtse, hogy mely indokok mentén tartja szükségesnek a felvetett jogkérdés Kúria általi eldöntését, mert csak így kerülhet abba a helyzetbe a Kúria, hogy a kérelem előterjesztőjének szempontjából vizsgálja a befogadhatóságot.

[26] A Kúria rámutat arra, hogy a Kp. 117. § (4) bekezdése nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadására, ugyanis a felülvizsgálati kérelemben nevesített befogadási okok alapján annak vizsgálatára kerül sor, hogy a konkrét ügyben felmerült-e olyan kérdés, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései körébe tartozik, ezáltal a felülvizsgálati kérelem befogadását és érdemi elbírálását megalapozza. Kiemeli a Kúria, hogy a befogadásról szóló döntés során nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát vizsgálja. Önmagában a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat jogsértő voltára hivatkozás nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadását. A Kúria a befogadhatóság vizsgálata során a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott konkrét jogszabálysértésekről nem foglalhat állást, mert arra a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatban van csak lehetőség.

[27] A Kúria emlékeztet arra, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja tekintetében a Kp. 117. § (4) bekezdése részletes indokolási kötelezettséget támaszt. Ezen alpontra való hivatkozás alapján a Kúria töretlen gyakorlata szerint a felülvizsgálati kérelmet előterjesztőt részletes indokolási kötelezettség terheli arra vonatkozóan is, hogy az álláspontja szerinti eljárási szabályszegés miként hatott ki az ügy érdemére. E befogadási ok indokolásának pedig el kell különülnie a felülvizsgálati kérelem érdemi jogi indokaitól (Kfv.VII.37.357/2022/2., Kfv.VII.37.177/2023/2., Kfv.II.37.710/2023/2.).

[28] A Kúria megállapította, hogy a felperes az előzőekben kifejtettek szerinti és a Kp. 117. § (4) bekezdéséből következő részletes és a felülvizsgálati kérelem érdemétől elkülönülő indokolást egyáltalán nem adott elő. A Kúria rögzíti, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti indokoknak a felülvizsgálati kérelemből történő kiválogatása a Kúriára nem hárítható át (Kfv.VII.37.507/2024/2.). Az idézett jogszabályi rendelkezések figyelembevételével az ad) alponttal összefüggésben a kérelem előterjesztőjét a befogadás indokainak előadására vonatkozóan olyan kötelezettség terheli, amely nem teljesíthető a felülvizsgálati kérelem érdemi indokaival, illetve az ott állított jogszabálysértéssel, ugyanis ez utóbbinak a kérelmet előterjesztő befogadási okkal összefüggésben előterjesztett előadásából is ki kell derülnie. A Kúria a Kfv.VII.37.687/2023/4. számú végzésében elvi élel mutatott rá arra, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpont körében a befogadhatóság indokolásának el kell különülnie a felülvizsgálati kérelem érdemi indokaitól és nem a Kúria feladata, hogy a kérelmező helyett a felülvizsgálati kérelemből maga keresse és válassza ki mi minősülhet befogadási indoknak.

[29] A Kúria rögzíti azt is, hogy a jelen ügyben hozott, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító korábbi végzésében a releváns jogkérdések - így különösen a felperes tudattartalmának megítélése, az adólevonási jog megtagadásának feltételei, valamint az EUB ítélezési gyakorlatának értelmezése - tekintetében már érdemben állást foglalt. E jogértelmezés és iránymutatás a megismételt eljárásban - a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, Kp. 110. § (3) bekezdése alapján - főszabály szerint kötötte az elsőfokú bíróságot. Rámutat továbbá arra, hogy a Kúria korábbi végzésében már részletes és kifejezett elemzését adta az EUB azon ítélezési gyakorlatának, amely a rendeltetésellenes joggyakorlás, a mesterséges ügyletek és az adóelkerülő konstrukciók megítélése körében irányadó és az adóelőny megítélésre vonatkozó körülményeket is tisztázta. Mindezek miatt a jelen felülvizsgálati kérelemben ezen körülmények ismételt megítélésére vonatkozó felülvizsgálati befogadási indokok nem alapozhatták meg a felülvizsgálati kérelem befogadását, mert a felvetett kérdésekre a Kúria a korábbi végzésében már választ adott. Mindezek miatt a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztésének biztosítása - mint a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában foglalt befogadási esetkör - szempontjából a felperes által előadott érvek, nem teszik indokolttá a felülvizsgálati kérelem befogadását.

[30] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ab) alpontja szerinti befogadási ok alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának akkor van helye, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt. E befogadási ok tehát azt feltételezi, hogy nagy számban előforduló, új típusú ügyben merült fel a jogkérdés, illetve a döntés a társadalom szélesebb körére jogi hatást gyakorol. A befogadás ezekben az esetekben is csak akkor indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást közzétett ítélezési gyakorlatában. A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja szerinti befogadási feltételt egyáltalán nem indokolta, nem utalt arra, hogy az általa felvetett és a Kúria által már megválaszolt kérdések mennyiben különleges súlyúak, illetve milyen társadalmi jelentőséggel bírnak.

[31] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontját befogadhatósági okként nevesítette, de nem jelölt meg olyan, a BHGY-ban közzétett kúriai határozatot, valamint annak azt a részét,

amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltérne, így ezen befogadhatósági ok alapján sincs helye a felülvizsgálati kérelem befogadásának.

[32] A felülvizsgálati kérelem befogadásnak feltételei tehát nem álltak fenn, ezért a Kúria a befogadást a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[33] *A felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadásának van helye, ha az abban foglaltak nem támasztják alá a Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt befogadási ok valamelyikének fennállását, ezáltal a felülvizsgálati eljárás lefolytatásának szükségességét.*

Záró rész

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése szerint tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

[35] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes, ezért a Kúriának az illeték megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[36] A végzés ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2026. április 08.

Dr. Kalas Tibor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

előadó bíró

bíró

Dr. Kiss Árpád Lajos s.k.

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró

bíró

Aláírásban akadályozott bíró helyett:

Dr. Kalas Tibor s.k., a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő